

DIKUrevy 1982

For meget

skrevet af HH

Status: Færdig

(*n* minutter)

Roller:

S (?)

Skuespiller

Inspireret af Dan Turélls "Det er ikke let"

S : Det er ikke let

De fleste på DIKU synes ofte det hele simpelthen bliver for meget, og standser op midt i deres projekter i en travl hverdag fordi det ikke er let at være dem og have så mange problemer og hvis bare de andre foretog sig lidt mere og hvis der bare var lidt mere drøn på dem så ville det ikke altid være så nødvendigt at man selv kørte det hele og skulle nå så meget

Det er IKKE let

og hver gang man kommer til at tænke sådan så skal man gøre som min gamle guru PETER NAUR engang sagde til mig efter en autforelæsning på RECKU så skal man prøve at skifte sig selv ud med en anden man skal vælge et billede ud af hverdagsdikuhistoriens richs album og forestille sig hvordan det er at være vedkommende tænk på hvordan det er at være for eksempel Dat-0'er

Det er ikke let at være Dat-0'er så bor man i et hus med mor i Sorgenfri eller på Grønjorden med SU og man kommer på HCØ i det store auditorium og i Vandrehallen og alle andre omkring en er osse Dat-0'ere, eller matematikere og når man endelig kommer på DIKU i Kantinen eller i Hullestuen så er der ingen man kender eller hvis man endelig er i en gruppe så er man bange for de andre kan meget mere end en selv - og maskinen er der jo altid og kræver en fuldstændig og på væggen hænger stadigvæk udskriften af det første program der virkede og man troede at sådan ville det blive ved og det kunne altid køre anden gang og nu gider programmeringsvagten ikke engang se på det selv om man siger at man tror man har fundet en fejl i oversætteren og man er altid alene med sine problemer og man synes det kører for dårligt

Det er ikke let at være Dat-0'er -

og hvis det så endelig lykkes en at få en anden Dat-0'er til at se på det og man så for en gangs skyld forstår hvad han siger og man forstår at der ikke må være semicolon foran else og når man for en gangs skyld osse kan snakke om hvordan det er at være Dat-0'er og man finder ud af at man ikke er den eneste der føler sig udenfor og set ned på og han siger han også er bange for at sige han gerne vil i gruppe og man finder ud af at man gerne vil i gruppe sammen og man går i gruppe sammen og i gruppen giver man hinanden styrke og man vil gå ind i de styrende organer med alle pamperne så man kan fortælle dem at man eksisterer, man er mange, man har et behov og man har ret til at være med og man går ind i revygruppen og kantineforeningen sammen og man bliver gode venner med nogen af pamperne man drikker øl man spiller kort og man ta'r med på travetur og Så er det man ser på listen på opslagstavlen at man er dumpet og man ser meddelelsen om at man derfor beklageligvis ikke kan forvente at blive optaget på 2. del før tidligst i efteråret 1994 Måske og når man ser det og man indser at der røg ens fremtid så er det ikke let at være Dat-0'er

Men det er heller ikke let at være den tapper der skal sætte den liste op på opslagstavlen tapperen har en anelse om at de fleste Dat-0'ere gerne vil på 2. del at de gerne vil være dataloger hun har set dem sidde i Kantinen så mange gange med deres fedtede sandkasseprint hun har sine anelser og hun ville så gerne skåne de stakkels Dat-0'ere men hun er nødt til at passe sit job og sætte listen op ellers går det ud over hendes fremtid og tapperen startede ellers i sin tid muntert snakkende på jobbet og glædede sig til at skrive breve rent og sætte beskeder og lister op men efterhånden har hun fået dårlig samvittighed over det hun synes ikke det hun skriver er andet end skidt hun synes det hele er dumpelister og betal-for-dit-kursus-beskeder og forsinkede noter, dårlige kladder og breve om knappe resurser og nedskæringer og tapperen synes ikke noget af det gør nogen stærkere eller klogere eller gladere og når man først har set i øjnene hvad det er man skriver og man har indset at det eneste gode er kaffetimen om morgenen hos Gurli i omstillingen OG Gurli så REJSER Så er det ikke let at være tapper

Det er heller ikke let at være 2.-deler det ser så let ud udefra: kurserne står der på opslagstavlen og man skal bare skrive sin ønskeseddel og så håbe og læreren siger så hvad man skal læse men når man så sidder der på stolen og keder sig så man ikke kan lade være med at se på det man lærer og det ikke er andet end bit og løkker og effektivitet og systematisering og styring og man synes det smitter en og der lægger sig et sort lag over en af bit og løkker og effektivitet og systematisering og styring og man går i det altid og man glemmer man er menneske det er ikke let at være 2.deler

Men det er heller ikke let at være lærer og skulle forske og tænke og skrive noter og forelæse og se flittig ud hver dag og det er ikke engang det værste for så er der alle de flittige 2.delere der vil være færdige og som derfor kræver skriftlige projekter og som bare går og leder efter en villig lærer og de har al den tid læreren ikke har og en lærer kan komme ud for 10 til 12 af den slags på en ganske almindelig arbejdsdag og det er de færreste lærere der kan klare det pres det er ikke let at være lærer

Det er ikke engang let at være instruktør noterne kommer ikke til tiden og når de endelig kommer er de fyldt med fejl og noget helt andet end man troede man havde aftalt og læreren kommer fuld til instruktormødet hvis han overhovedet kommer og man er altid bange for de aggressive studenter og for at regne galt og for ikke at kunne klare presset og ansvaret og man gør sit bedste men det er ikke let Og når man så lige har stillet repetitionsopgaver indenfor pensum og man så ser eksamensopgaverne udenfor pensum og man på den måde finder ud af at man har et ansvar men ikke rigtig nogen indflydelse Så er det ikke let at være instruktør

Det er ikke let for NOGEN og fordi det ikke er let for nogen sked det så tit at det bli'r FOR MEGET pludselig bli'r det for meget for en eller anden en 2.-deler eller en lærer eller en Dat-1'er der ellers altid har passet sit men som pluselig ikke kan klare det mere kan klare det mere og det hele slår klik på en gang for ham eller hende og bli'r FOR MEGET og man kan pludselig ikke holde ud at være der mere og man får lyst til bare at rejse, til RUC eller til Århus eller til USA og komme ind der - eller holde helt op og rejse til Frankrig og bage wienerbrød og bare slippe for al den ufølsomme umenneskelige teknologi som gør mennesker til idioter og maskiner til magt og det hele kokser og man kunne løbe skrigende gennem gennem hullestuen og lige hen til den nærmeste operatør og fortælle ham alt om sine sorger og bekymringer siden man startede her og man ville gøre det hvis det ikke var fordi man vidste at så ville det bare blive for meget for Operatøren

For somme tider BLIVER det bare for meget somme tider bliver det bare for meget man får paranoia-anfald man ved man aldrig vil kunne forlade instituttet man ved det er det eneste sted med fremtid i man ved man ikke har andre venner end dem på DIKU og man synes at hele verden er helt firkantet og der er et svagt grønligt skær over det hele og PLUDSELIG kunne man gå aMOK i blind AGRESSION gå amok på den første den bedste man møder i Kantinen GÅ AMOK med en leverpostej fra STRYHN og bare TVÆRE den ud i hovedet på vedkommende

For somme tider bli'r det bare for MEGET somme tider bli'r det bare FOR meget somme tider bli'r DET bare ALT ALT ALT for MEGET.